

JAKUB POKORNÝ

CHŮŤKY UPÍRA

Časť prvá: Červená

Jar

Do temnej vlhkej cely ho hodili veľmi prudko, snažil sa oponovať, že je nevinný, no márne. Pri ich prudkom zásahu to ani nebolo možné. Behom pár sekúnd ho ovalili obuškou a nechali ležať len tak na studenej a už zakrvavenej zemi. Zavreli za ním pancierové dvere. Odišli preč z miestnosti, kamerový systém nechali zapnutý.

Jeden z nich o pár minút prehovoril: „To bol dnes zase deň, jedna havária, vylúpená banka, mŕtva líška na ceste a ešte k tomu si tento hajzel dovoľí nadávať. Vraj, že je nevinný. Ha!“ Ten, s tým väčším bruchom a hnedými fúzmi, zapol mikrovlnnú rúru a začal mu pritakávať. Potom si začali rozprávať zážitky a neskončili ani pri politike. Holt, nočná zmena na policajnej stanici je už raz taká. Každú noc to isté a, že by sa niečo zmenilo? Ľudia sú stále tí istí, majú len iný výzor a mená, ale nič, čo by predstavovalo niečo zaujímavé a prekvapivé. Tí dvaja, čo dnes majú službu, sú síce strážnici, ale ako každú noc, tak aj dnes si poriadne pospia.

Ráno sa prebudili, veď im končí zmena, musia ísť domov, k rodinám. Čo však čert nechcel, stalo sa. Väzeň, čo hovoril, že je nevinný, zmizol a nikde ani známka po únikovej ceste. Zámok zostal zamknutý. Dvaja strážnici v jednom čase namierili lúče svetla baterky na pravý dolný roh cely a uvideli tam akýsi tmavší flák. V tom zapraskala žiarivka na strope a zhasla.

„Do šľaka! Zase vypli prúd. Vždy, keď je to najdôležitejšie. Rudo, zavolaj na údržbu, nech zapnú záložný generátor!“ Napriek tme v miestnosti vykročil štíhly čiernovlasý policajt opatrným krokom do rohu miestnosti, kde sa leskol tmavý flák. Nič zvláštne sa mu však nezdalo. Presne v momente, keď sa

vrátil strážnik Rudolf s mobilom v ruke, sa svetlo opäť rozsvietilo.

„Ako mohol uniknúť?“ niečo ťukal objemnejší strážnik do mobilného telefónu.

„Všímajme si detaily,“ poučne zvýšil hlas a nazeral na všetky strany.

„Pozriem sa na nejaké rady na našom intranete, určite sa na niektorej policajnej stanici stalo niečo podobné,“ vraviac si, sadal na plastový kýbeľ obrátený naopak a začal aktívnejšie ťukať do mobilu.

„To si celý ty s tými tvojimi múdrymi telefónmi,“ zakrútil hlavou a opäť aktívne prezeral miestnosť. Musí tu niečo byť, musí, pomyslel si.

„Stratil som signál, je to v háji. Zas výpadok signálu,“ sťažoval sa Rudolf.

„Ticho, počul som nejaký zvuk,“ stíšil hlas ospalý Gabo. Druhý strážnik stíšiť hlas nestihol, náhle spadol na zem a nedýchal. O pár sekúnd neskôr nedýchal už ani Gabriel.

Krv sprevádza živého cestou života

„Mohol si len ujsť a nie ich zavraždiť. Vieš, že to neprospieva maškare.“ Vysoká osoba v čiernom kabáte a čiernom klobúku točila v ruke vychádzkovú palicu.

„To som nebol ja, pravda, chytiť som sa nemusel nechať, kto mal tušiť, že tam bude polícia?“ utečenec vravel sediac na koženej pohovke a ohryzal si nechty.

„Kto teda, ak nie ty? Opakujem, vyhlásili celoštátne pátranie. Po tebe brat môj.“

„Nikdy som nikoho nezavraždil,“ zúfalo vykrikol ani nie dvadsaťročný mládenec.

„Skôr či neskôr ťa nájdu, odhalia nás! Ako si mohol byť taký nevšímavý...“ zhodnotil človek v klobúku.

„Narafíčili to na mňa,“ jednoducho povedal.

„Kto to na teba tak mohol naraŕičiť?“ napil sa z aše vysoký.
„To musíme zistiť.“ Napriek únave z celej noci vyzeral ulo.
„Ty to musíš zistiť,“ pozrel s úkosom a položil ašu na drevený
stolík v štýle zo šesťdesiatych rokov. Byt mám zariadený podľa
môjho gusta, pomyslel si zároveň.
„Už ani len ty mi neveríš.“ Postavil sa a chcel odísť z
miestnosti.
„Kam si myslíš, že ideš? Nemôžeš ísť nikam, je po tebe
vyhlásené pátranie!“
„Majú len moju približnú podobu, nič viac, opakujem, nič
viac.“ Napriek tomu si však sadol naspäť na obrovskú pohovku
a taktiež sa nezabudol napiť z pohára. Pociťil hlad.

Črtal sa neskorý večer, keď sa mladý zaľúbený pár viezol
malým Fordom na kopec v rakúskom meste Hainburg.
Asfaltová cesta, ktorá viedla na vrchol, bola zatarasená
rampou, ktorá značila, že je tam zákaz vjazdu. „Do pekla! Ešte
je zimná sezóna,“ zhodnotil blond'avý mladý muž.
Otočil nahnevane auto a rozhodol sa bez slov zísť naspäť k
námestiu. Mesto Hainburg sa mu vždy páčilo. Krásne a
mohutné hradby, taký stredoveký štýl, pomyslel si.
Jeho priateľka bola tiež ticho, prehovorila, až keď sa blížili k
Dunaju, ktorý sa tiahol popod železnicu. „Je už neskoro,
nemali by sme sem ísť, čo keď sa nám tu niečo stane? Adam!“
jeho meno až zakričala.
„Neboj, nevyšiel nám náš kopec na naše výročie, tak si aspoň
môžeme spraviť romantiku pri vode,“ oznámil a zaparkoval
neďaleko kruhového objazdu, ktorý ležal asi päťdesiat metrov
od brehu Dunaja.
Obaja vystúpili z vozu, Júlia sa ho hneď chytila okolo pásu
dúfajúc, že ju v prípade nebezpečenstva ochráni. Vždy bola
bojazlivejšia než on. Večerná obloha bola veľmi krásna. Luna
ležala priklincovaná na oceáne hviezd. Keď prechádzali o

chvíľku popri kamenistom brehu rieky. Užívali si romantiku. Bolo nádherne. Náhle Adam v diaľke začul plačúce dieťa. Plač neustával. Všimol si, že prichádza z brehu na druhej strane. Potom plač utíchol a počul iba čľupnutie vody. V rýchlosti chytil Júliu za ľavú ruku. „Bež rýchlo do auta, ja prídem hneď za tebou.“

Sedela na mieste spolujazdca. Roztrasená. Keď prišiel Adam, musela si presadnúť za volant. Onemel.

„Dvaja mŕtvi policajti zamknutí v cele číslo tri, väzeň zavretý za infiltráciu nemocnice v Ružinove však nikde,“ diktoval zamestnanec kriminálnej polície svojmu kolegovi, ktorý to všetko spisoval.

„Pochybujem, určite ho nepustili, boli síce trochu ľahostajní voči práci na stanici, ale...“ zastavil sa, pozrel von oknom cez plastové žalúzie a vzdychol si.

„Aké ale?“ kolega sediaci za klávesnicou horel zvedavosťou.

„Prečo by sa niekto snažil dostať na polikliniku? Podľa zápisu ho našli v sklade Národnej transfúznej stanice.“ Rozmýšľal skôr nahlas, než aby sa snažil o dialóg s kolegom.

„Mená?“ pýtal sa zapisovateľ.

„Aké?“ vrátil ukazovák zo žalúzie späť ku svojej druhej dlani. „Tých policajtov...“

„Gabriel Tichý, narodený v roku 1986 v Bratislave a Rudolf Ivičič, narodený v roku 1968 v Prešove.“

Kolega opäť pokračoval v zapisovaní. Nenávidel, keď Tomášove diktovanie trvalo tak dlho. Určite to spôsobuje jeho nespavosť a závislosť na liekoch. Dlhو rozmýšľal, potom je ticho a až potom si uvedomí, že aj ja som v miestnosti – teraz bol pre zmenu v myšlienkach Martin. Už aby bola obedná prestávka, už je hladný. Opäť raz doma nestihol raňajky. Na

veľkých ručičkových hodinkách na stene videl, že je iba pol desiatej. To dnes bude dlhý deň.

„Mohol ich pokojne oklamať, vlákať ich do cely, zabiť ich a ujsť.“ Zapaľoval si práve cigaru zapaľovačom s Portugalskou vlajkou na bielom tele.

„Ešte sme nepozreli záznamy z kamier.“ Odvážil sa povedať Martin.

„Vieš, ako rád sa spolieham na vlastnú intuíciu, kamery by ma mohli zmiašť.“ Bafkajúc cigaru odvetil Tomáš.

„Koľko si s tou intuíciou vyriešil prípadov? Toto je vážna vec, dvaja mŕtvi, pripomínam, nemôžeme...“

„Rob podľa seba!“ v rýchlosti si obliekol čierny kabát, hodil nedofajčenú cigaru do popelníka a treskol za sebou dverami miestnosti.

Nedá sa s ním rozprávať, takého kriminálneho policajta svet nevidel, myslel si ten druhý, stále sediaci za počítačom, ktorému na monitore naskočil šetriaci režim.

Tma v malej izbe bola spôsobená čiernymi roletami, ktoré boli súčasťou strešných okien v rodinnom dome na Podkarpatskej ulici v bratislavskej mestskej časti Rača. Júlia mala zakrytú hlavu vankúšom a bála sa ju vystrčiť. Odo dňa, kedy zažila s Adamom strašidelný zážitok v Hainburgu, nevedela zaspať. Modré podliatiny pod očami toho boli dôkazom. Stále na to myslela. Adam sa snažil byť čo najviac s ňou a pomáhať jej, musel však chodiť aj do práce. Stále jej v mozgu lietali myšlienky, kde sa striedal obrovský tieň s plačúcim bábätkom. Neskôr to strašidelné čľupnutie do vody, ktoré jej opísal Adam. Rozmýšľala, čo sa tam vlastne stalo. Už neraz mohla zažiť podobné zážitky. Príroda počas tmy vie s človekom hrať tajomnú hru. Tentoraz však tomu bolo inak a neverila, že by to

bola iba nejaká maličkosť. Určite sa tam stalo niečo zlé a môže sa to zopakovať.

Strach bol však silnejší než odhodlanie, a tak plakala a vysmrkala ďalšiu rolku toaletného papiera.

„Zlatko, si v poriadku, nechceš večeru?“ zakričala jej mama z kuchyne.

Júlia nemala energiu odpovedať, a tak nechala mamu zakričať znovu a znovu. Až po pár minútach mama pochopila, zavrela dvere a znovu pokračovala v pozeraní talianskej telenovely.

Adam sa v ten deň neozýval, Júlia sa mu snažila večer dovolať, ale márne. Odkazovač značil, že má vypnuté zvonenie.

Adamova mama tiež nezdvíhala a jeho sestra nevedela, kde je. V Júlii sa víril pocit obáv zmiešaný so strachom zo samoty.

Keď mi našepkáva, čo mám spraviť, cítim sa šťastne. Vždy príde s niečím novým, vždy ma prekvapí. Bez rozmýšľania to vždy splním. Sedím nehybne, z rúk mi odkvapkáva krv a čakám na ďalšiu úlohu. Bez nej nemôžem žiť, bez nej nežijem. Krv ma však znepokojuje, niečo nie je v poriadku. Tentokrát to už prehnala. Ostrie som si stihol očistiť ešte pred chvíľou. Nepáči sa mi vôňa zatuchnutého dreva, ktorá je všade vôkol. Necítim sa dobre.

Mesiac bol v splne, svietil na stromy jasným lúčom svetla, vonku ani vánok. Spolu s hviezdami však videl niečo, čo narúšalo danú rovnováhu. Poza drevenú chatku sa nenápadným krokom prechádzala osoba, ktorá v ruke držala dlhý meč s orientálnymi vzormi. Jeho čepeľ sa leskla červenou farbou, netypickou pre striebřistý kov. Meč začína zakopávať pod zem, osoba má prsty od hlíny. Za nechtami určite ostanú nejaké jej súčasti.

Prečo som to mal spraviť? Nepýtam sa jej. Podľa správnosti to mala vykonať ona. Krv plodí nenávisť, určite ma nájdu, zavrú do väzenia a zhnijem tam. Uistila ma, že sa vraj nemám obávať. Veriť jej? Nepýtam sa jej, ešte by mi povedala, aby som si ublížil. Aspoň, že je noc taká jasná a mohol som poriadne zakopať verného priateľa pod zem . Túto noc nebudem spať tvrdým spánkom. Dnes nie.

Dostať sa z krajiny nie je zložité, nie je to ako kedysi. Keď utekal po šesťdesiatom ôsmom po veľkej lúpeži preč, nebolo to ľahké. Musel omráčiť pár ľudí, niekoľkých nechal podplatiť, a aj tak to nevyšlo podľa toho, ako si to predstavoval. Jeho sestru vďaka tomu neprijali na výšku, otec prišiel o prácu, o mamu sa prestali v nemocnici starať. Po rokoch, keď sa vrátil, už nik z jeho blízkych nežil. Nakoniec, už ani on úplne nie. Teraz by si želal, aby bol smrteľným. Opäť musí ísť preč kvôli niečomu, čo neurobil. Iba krádež balíčku s krvou, pochúťky pre upírov. Pleskol sa slabo po čele, nemôže tomu uveriť, on a upírom, nikdy neveril na vymyslené báchoroky, a predsa je to pravda.

Na letisku bolo prázdno, demokracia rozkvitla, už nik nevyužíva kedysi modernú dopravu, nikto na to nemá. Aspoň bude skôr vybavený. Pamätal si ešte akoby to bolo dnes, že vybavovanie letenky trvalo večnosť. Teraz by mu to nevadilo, má tú celú večnosť, plus tablet, ktorý mu pomáha krátiť si čas. „Mal by som tu mať rezerváciu na meno Martin Novotný, zaplatil som ju dnes ráno priamou platbou cez internet,“ oznámil, položil ruky na pult, nervózne triasol prstami. „Vidím ju tu, bez problémov, vytlačím vám ju, malý moment.“ Usmiala sa na neho mladá blondína, ktorá bola evidentne rada,

že má v práci čas na čistenie svojich nechťov a obzeranie sa v malom ružovom zrkadielku.

„Je to Gate A01, miesto vzadu vpravo, však si to pozriete na papieroch. Prajem vám príjemný let vo vami zvolenej leteckej spoločnosti,“ usmiala sa.

Na Slovensku je skutočne veľký výber leteckých spoločností, ironicky si pomyslel a vykročil s malou príručnou batožinou k pasovej kontrole.

„Pane, môžete, prosím, prejsť cez röntgen ešte raz?“ pracovník detekčnej kontroly mu ukázal smer, ktorým sa má vrátiť a poškriabab sa dľaňou na líci.

„Áno, samozrejme,“ potichu povedal upír.

„Niečo vo vašom tele nie je v poriadku, akoby v ňom niečo chýbalo.“ Neveriacky krútil hlavou detekčný.

„Bol som na operácii, počkajte, vyberiem lekársku správu.“ V rýchlosti vytiahol papier z ruksaku, ktorý nazýval malou príručnou batožinou.

„Môžete ísť, nech stihnete lietadlo, šup, verím vám.“

Fajn, vďaka tomu, že sa pracovník ponáhľal na obed alebo na cigaretovú pauzu, sa bez problému dostanem do lietadla, pomyslel si. Ihneď nato sa rozbehol k východu 01, kde sa už nastupovalo na palubu. V rýchlosti, ktorou utekal, za ním viali vlasy, ruksak a zároveň bol divadlom pre udivených cestujúcich. Jednej staršej pani dokonca na zem padla kytica kvetov.

Vo východe 01 okrem neho sedelo iba desať mladých žien, zrejme modeliek, takže ho ženský hlas našiel veľmi jednoducho. Nebyť v strese, tak sa kochá nádhernými zadkami najvyššej úrovne. Krivky ako z časopisu Playboy.

„Pán Novotný, môžem sa s vami na chvíľu porozprávať?“

„Áno, jasné,“ začervenal by sa keby nebol upírom.

„Vaše miesto, ktoré ste si zaplatili na palube je, bohužiaľ, obsadené, ako náhradu vám dáme na výber prvú triedu, môže byť?“

„Mal by som namietat?“

„Budete musieť trpieť častejšiu návštevu letušiek.“

„Tú si vytrpím veľmi rád,“ usmial sa.

Tak. Vskutku je ľahké sa dostať z krajiny preč, len aby som sa netešil príliš skoro. Prečo si ma tie ženy obzerajú? Pýtal sa v duchu sám seba.

Výber prvej triedy bol dobrý nápad, aj keď si určite nevychutná ponúknuté červené víno alebo rôzne pochúťky, dobre mu padne teplá deka, horúce vlhké vreckovky či pohodlnejšie miesta. Rovnako nenávidel hluk tryskových motorov, ktorým sa na lepších miestach dá vyhnúť. Keď bol ešte živý, veľmi rád mal viac druhov orieškov, ktoré na palube ponúkali, to bolo však už všetko veľmi dávno. Spomínať na minulosť predsa nie je hriech.

Let prebiehal pokojne, minimum turbulencií, letušky príliš zvedavé neboli a on mal pokoj pri rozmýšľaní. Niektorí cestujúci zvyčajne čítajú noviny, časopisy alebo pracujú na laptope. On zavrie oči, sem-tam sa pozrie z okna a relaxuje. Nekupuje si letenku na to, aby robil to, čo môže aj v zatuchnutej izbe kdekoľvek na svete.

Na deň, ktorý znamenal pre neho zmenu na upíra, nikdy nezabudne. Nie je to také, ako o tom čítaval v knihách či videl vo filmoch. Neprišiel žiadny iný upír, aby sa mu zahryzol do krku, nenakazil sa virózou, akou sa z ľudí neskôr stávajú nemŕtvi. V deň, kedy sa stal upírom, bol zavraždený.

„Ešte vám niečo ponúknem pane?“ biele zuby, modré oči – tie stewardky vyberajú azda na Miss Universe.

„Whisky,“ skúšal sa hrať na snoba.
„Z alkoholu môžeme ponúknuť iba červené polosuché víno, je mi to ľúto.“ Jej pohľad vyzeral, akoby ju to naozaj mrzelo. Aj tak majú na všetko školenia, vie, že jej to je skutočne jedno.
„Tak, poprosím, víno.“ Už zablikala kontrolka, ktorá hlásila, že majú zostať pripútaní.
„Ľad vám do neho dám?“ Pekná, ale hlúpa.
„Do vína sa ľad nedáva.“
„Nebude vám teda vadieť, že bude teplé?“
„Nie.“

Pilot pristál s lietadlom veľmi jemne, za čo si od tých desiatich modeliek vyslúžil potlesk. Jedna sa dokonca pokúsila o „standing ovation“. Postavila sa však ako jediná.

Pri odchode z letiska odchytil prvý taxík, ktorý uvidel. Meniť peniaze si nemusel, našťastie si vybral krajinu, kde berú eurá. Pri úteku z krajiny je vždy dôležitých viac parametrov. Táto splňala všetky.

Krv sprevádza cestu živých.

Brutalita, ktorá spôsobila smrť policajtov, bola neuveriteľná, všetko muselo prebehnúť behom pár sekúnd. Do toho žiadne stopy, ktoré by viedli k páchatel'ovi. Jediné, čo viem, je to, že ide o toho, koho tam predtým zavreli. Prečo nespísali žiaden záznam. Lenivci, vypomstilo sa im to. Teraz to však musím riešiť. Policajti si zohriali večeru, zapálili si a kašľali na všetko. Potom nečudo, že im zdrhol páchatel'. Možno za ním ani poriadne nezavreli dvere, to by vysvetľovalo všetko. Tomáš položil na stolík v obývačke prázdny pohár a nalial do neho životodarnú tekutinu. Rum. Čím viac má starostí a práce, tým viac pije a sa líši od ostatných. Iní vyšetrovatelia holdujú alkoholu vtedy, keď sa uzavrie ich prípad a majú voľno. Začnú